

Rzymian 5

1 Dostąpiwszy więc usprawiedliwienia przez wiarę, zachowajmy pokój z Bogiem przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, (2) dzięki któremu uzyskaliśmy przez wiarę dostęp do tej łaski, w której trwamy i chlubimy się nadzieją chwały Bożej. (3) Ale nie tylko to, lecz chlubimy się także z ucisków, wiedząc, że ucisk wyrabia wytrwałość, (4) a wytrwałość - wypróbowaną cnotę, wypróbowana cnota zaś - nadzieję. (5) A nadzieja zawieść nie może, ponieważ miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego, który został nam dany. (6) Chrystus bowiem umarł za nas, jako za grzeszników, w oznaczonym czasie, gdyśmy [jeszcze] byli bezsilni. (7) A [nawet] za człowieka sprawiedliwego podejmuje się ktoś umrzeć tylko z największą trudnością. Chociaż może jeszcze za człowieka życzliwego odważyłby się ktoś ponieść śmierć. (8) Bóg zaś okazuje nam swoją miłość [właśnie] przez to, że Chrystus umarł za nas, gdyśmy byli jeszcze grzesznikami. (9) Tym bardziej więc będziemy przez Niego zachowani od karzącego gniewu, gdy teraz przez krew Jego zostaliśmy usprawiedliwieni. (10) Jeżeli bowiem, będąc nieprzyjaciółmi, zostaliśmy pojednani z Bogiem przez śmierć Jego Syna, to tym bardziej, będąc już pojednani, dostąpimy zbawienia przez Jego życie. (11) I nie tylko to - ale i chlubić się możemy w Bogu przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, przez którego teraz uzyskaliśmy pojednanie. (12, a przez grzech śmierć, i w ten sposób śmierć przeszła na wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli... (13) Bo i przed Prawem grzech był na świecie, grzechu się jednak nie poczytuje, gdy nie ma Prawa. (14) A przecież śmierć rozpanoszyła się od Adama do Mojżesza nawet nad tymi, którzy nie zgrzeszyli przestępstwem na wzór Adama. On to jest typem Tego, który miał przyjść. (15) Ale nie tak samo ma się rzecz z przestępstwem jak z darem łaski. Jeżeli bowiem przestępstwo jednego sprowadziło na wszystkich śmierć, to o ileż obficiej spłynęła na nich wszystkich łaska i dar Boży, łaskawie udzielony przez jednego Człowieka, Jezusa Chrystusa. (16) I nie tak samo ma się rzecz z tym darem jak i ze [skutkiem grzechu, spowodowanym przez] jednego grzeszącego. Gdy bowiem jeden tylko grzech przynosi wyrok potępiający, to łaska przynosi usprawiedliwienie ze wszystkich grzechów. (17) Jeżeli bowiem przez przestępstwo jednego śmierć zakrólowała z powodu jego jednego, o ileż bardziej ci, którzy otrzymują obfitość łaski i daru sprawiedliwości, królować będą w życiu z powodu Jednego - Jezusa Chrystusa. (18) A zatem, jak przestępstwo jednego sprowadziło na wszystkich ludzi wyrok potępiający, tak czyn sprawiedliwy Jednego sprowadza na wszystkich ludzi usprawiedliwienie dające życie. (19) Albowiem jak przez nieposłuszeństwo jednego człowieka wszyscy stali się grzesznikami, tak przez posłuszeństwo Jednego wszyscy staną się sprawiedliwymi. (20) Natomiast Prawo weszło, niestety, po to, by przestępstwo jeszcze bardziej się wzmogło. Gdzie jednak wzmógł się grzech, tam jeszcze obficiej rozlała się łaska, (21) aby jak grzech zaznaczył swoje królowanie śmiercią, tak łaska przejawiała swe królowanie przez sprawiedliwość wiodącą do życia wiecznego przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego.

Zarys Rozdziału:

Paweł mówi o radości i pokoju wynikającymi z wiary oraz porównuje grzech i upadek Adama z bezgrzesznością Jezusa Chrystusa i jego posłuszeństwem.

- I. Podsumowanie usprawiedliwienia: 5:1-11 Paweł wymienia pięć rezultatów Bożego usprawiedliwienia:
 - A. Wierzący ma pokój z Bogiem – 5:1 osiągnięty poprzez zakończoną misję Jezusa Chrystusa.
 - B. Wierzący ma dostęp do Boga – 5:2 ten wielki przywilej pewność i radość odnośnie przyszłości.
 - C. Wierzący ma zapewnienie od Boga – 5:3-4
 1. Fakt tego przeswiadczenia – 5:3 pomaga nam w czasie cierpienia.
 2. Owoc tego przeswiadczenia – 5:4 cierpienie prowadzi do wytrwałości co prowadzi do kształtowania chrześcijańskiego charakteru co w rezultacie daje nadzieję.
 - D. Wierzący jest napełniony przez Boga – 5:5 Duch Święty mieszka w wierzących.
 - E. Wierzący jest zachowany przez Boga – 5:6-11 zbawienie wierzącego jest zabezpieczone poprzez:
 1. ofiarę Chrystusa dokonaną na krzyżu i jego rozlaną krew 5:6-9
 - a. Przez to co zrobił – 5:6 – umarł na krzyżu za nas.
 - b. Przez to dlaczego to zrobił – 5:7-8 – umarł za nas bo nas pokochał.
 - c. Przez to kiedy to zrobił – 5:8 – Bóg dokonał tego kiedy byliśmy grzesznikami i jego wrogami.
 2. Obecna intercesja Chrystusa po prawicy Bożej – 5:9-11 – Paweł zaświadcza iż Chrystus umarł aby nas zbawić i żyje aby nasze zbawienie umacniać.
- II. Podsumowanie potępienia 5:12-21 Paweł dokonuje kontrastu pomiędzy Adamem i rezultatem jego działania a Jezusem Chrystusem i rezultatem jego działania.
 - A. Działanie Adama 5:12-15, 16, 17, 18, 19, 20, 21.
 1. Realność rezultatu jego upadku: „Dlatego też jak przez jednego człowieka”
 2. Zakres jego upadku: „grzech wszedł na świat”

3. Natura jego upadku: „przez nieposłuszeństwo jednego człowieka wszyscy stali się grzesznikami”
 4. Rezultat jego upadku 5:14-15, 16, 17, 18, 21.
 - a. Potępienie i sąd przypisane potomstwu Adama: „A przecież śmierć rozpanoszyła się od Adama do Mojżesza nawet nad tymi, którzy nie zgrzeszyli przestępstwem na wzór Adama”
 - b. Wieczny osąd nad nie zbawionymi: 5:15, 16, 17, 18, 21.
 5. Związek prawa z tym upadkiem: „Natomiast Prawo weszło, niestety, po to, by przestępstwo jeszcze bardziej się wzmogło.”
- B. Działanie Jezusa Chrystusa – 5:15, 16, 17, 18, 19, 20, 21. Dzięki ofierze i śmierci Jezusa Chrystusa ludzie są zbawiani pomimo ich i wbrew ich grzechowi.
1. Zakres jego zbawczego aktu 5:15, 18
 - a. „...o ileż obficie spłynęła **na nich** wszystkich łaska i dar Boży, łaskawie udzielony przez jednego Człowieka, Jezusa Chrystusa.”
 - b. „...czyn sprawiedliwy Jednego sprowadza na **wszystkich** ludzi usprawiedliwienie dające życie.”
 2. Natura jego zbawczego aktu: „ tak przez posłuszeństwo Jednego wszyscy staną się sprawiedliwymi.” Trzeba tutaj dodać iż w języku greckim nie ma w tym wersie słowa „wszyscy” ale „**wielu**” - πολὺς (*polus*) Tłumaczenie Tysiącłatki jest tutaj nie precyzyjne.
 3. Rezultat jego zbawczego aktu 5:16, 17, 21.
 - a. Usprawiedliwienie, ludzie mogą być teraz zaakceptowani przez Boga.
 - b. Uświęcenie, ludzie mogą teraz być uczynieni prawymi w oczach Boga.
 - c. Wychwalenie, ludzie teraz mogą otrzymać życie wieczne z Bogiem.
 4. Relacja pomiędzy grzechem a zbawczym aktem Jezusa Chrystusa: „...Gdzie jednak wzmógł się grzech, tam jeszcze obficie rozlała się łaska.”

Wers 1. To jeden z najpiękniejszych wersów Słowa Bożego. To cudowne działanie, łaska i prowidzja Boga powodująca iż grzesznik zasługujący na wieczne potępienie może nie tylko z niego być uwolniony ale dostąpić prawdziwego usprawiedliwienia owocującego pokojem przed Bogiem poprzez krzyż, ofiarę, krew i otrzymaną prawosć Syna Bożego Jezusa Chrystusa. To absolutna pewność usprawiedliwienia przez wiarę - δικαιωθεντες οὐκ ἐκ πίστεως (*dikaiōthentes oun ek pisteōs*) Och, jak często my ludzie wierzący upadamy mimo to żalując za grzechy i szukając łaski mamy (*echomen*) pewność pokoju w Bogu i z Bogiem. Jak jest to możliwe? Zgodnie z tym co powiedział Marcin Luter: „**Simul Justus Et Peccator**” – jednocześnie

usprawiedliwiony i grzeszny. Jesteśmy usprawiedliwieni natychmiastowo ale uswięceni poprzez całe życie i dlatego mimo iż już usprawiedliwieni to jednocześnie uswięceni jesteśmy z grzechu mocą Bożą.

W2. Wierzący ma dostęp do Boga tylko przez Jezusa Chrystusa (Jana 14:6) ten dostęp jest przedstawiony symbolicznym rozdarciem zasłony do najświętszego miejsca świątyni Jeruzalem która to została rozdarta od góry na dół dokładnie w momencie śmierci Jezusa Chrystusa (Mateusza 27:50-51) Wierząc w ofiarę Jezusa Chrystusa separacja grzechu między Bogiem a człowiekiem zostaje usunięta i rozerwana.

W3.-W4. Jakże więc możemy się cieszyć i chlubić (*kauchōmetha*) z cierpień i ucisków? Tylko jeśli wierzymy iż Bóg jest ponad nimi i wiedząc iż On na nie przyzwala. Malo tego, te cierpienia prowadzą nas do wytrwalosci i nadzieji i te cierpienia uwiarygodniają i umacniają naszą wiarę – Hebrajczyków 12:5-8.

W5. Oto potwierdzenie tego jak możemy być pewni tych rzeczy tzn. Poprzez świadectwo Ducha Świętego dzięki któremu miłość Boża (*he agape tou theou*) jest obecna w nas.

W6. Słowa zaswiadcza o kilku ważnych prawdach. Boży plan zbawienia był z góry przygotowany jako że Bóg ma totalną kontrolę nad wszystkim. Pierwsze nadejście Chrystusa było totalnie i kompletnie zaplanowane i perfekcyjnie wykonane w odpowiednim czasie (Gal.4:4, Jana 17:1, Dzieje Ap. 2:23) Druga prawda to fakt iż człowiek jest kompletnie bezsilny w swym grzechu (*ontōn hēmōn asthenōn eti*) za słabym i grzesznym aby zmienić swą grzeszną naturę sam z siebie, ze swojej własnej woli, na podstawie własnej decyzji ponieważ ta wola jest wola grzesznika (*huper asebon*) i ma grzeszną naturę niezdolną do wybrania Boga i Bożych rzeczy. „Umarł za nas” tzn. za konkretną grupę ludzi wierzących i nie za wszystkich jak Jezus Chrystus potwierdza własnymi słowami w: „A za nich Ja poświęcam w ofierze samego siebie, aby i oni byli uświęceni w prawdzie.” Jana 17:19

W7.-W8. Konfrontacja Bożej miłości i poświęcenia z ludzką miłością i poświęceniem. Śmierć Chrystusa miała szczególny cel i szczególne znaczenie i dokonała się dla i za grzeszników.

W9. Nawiązanie do Rzymian 3:25 i Hilasterion – przeblagalni. Przez krew (*haima*) Chrystusa jesteśmy odkupieni od gniewu Bożego który wyleje się na każdego kto nie jest odkupiony w Chrystusie.

W10.-W11. Pojednanie z Bogiem – *katēllagēmen tōi theōi* jest kluczowym słowem i treścią tych słów. Paweł wskazuje iż autorem i wykonawcą pojednania jest sam Bóg i my ludzie nie możemy nic do niego dodać a jedynie je otrzymać i za to powinniśmy chwalić Boga.

W12. „Dlatego” kluczowe słowo nawiązujące do pierwszych 11 wersetów jako uzasadnienia i fundamentu do tego co Paweł mówi dalej. Paweł potwierdza upadek całego człowieczeństwa przed Bogiem poprzez nieposłuszeństwo i grzech Adama. Adam miał podwójną rolę: był naturalną głową rodzaju ludzkiego ale poprzez swoją szczególną relację z Bogiem i przymierze z Nim był także federalnym reprezentatem rodzaju ludzkiego. Przymierze między Bogiem a Adamem było usankcjonowane i błogosławieństwem za posłuszeństwo i przekleństwem za nieposłuszeństwo. Adam łamiąc to przymierze przeklnął siebie, Ewę i cały rodzaj ludzki sprowadzając rozerwanie przymierza poprzez grzech który przenikł wszystkie aspekty bytu człowieka włącznie z jego wolą. Nikt z ludzi po Adamie nie urodził się w tej samej pozycji co on.

W rezultacie grzech przynoszący śmierć i duchową i fizyczną ogarnął wszystkich ludzi, grzech wszedł na świat - *hē hamartia eis ton kosmon eisēlthen*.

W13. Grzech przyszedł na świat poprzez nieposłuszeństwo Adama na długo zanim Bóg dał prawo – dziesięć przykazań nie oznacza to jednak iż grzech nie był grzechem przed Bogiem ponieważ Żydzi mieli światło sumienia (Rzymian 2:12-16) Nadejście prawa przyniosło zwielokrotnienie odpowiedzialności i winy.

W14. Poswiadczenie grzechu w wszystkich żyjących pomiędzy upadkiem w Adamie a daniem prawa Mojżeszowi mimo iż ich grzech nie był na skale na jaką był pierwszy grzech Adama. Adam był typem a Jezus Chrystus antytypem. To zestawienie na zasadzie kontrastu.

W15. „I nie tak samo ma się rzecz z tym darem” rzeczywiście nie tak samo bo łaska Boża jest daleko większa aniżeli moc grzechu. Dodatkowo tak jak grzech wylał się na wszystkich tak łaska wylewa się na tych na kogo Bóg Ojciec zdecydował: „Nikt nie może przyjść do Mnie, jeżeli go nie pociągnie Ojciec, który Mnie posłał; Ja zaś wskreszę go w dniu ostatecznym.” – Jana 6:44.

W16. Kontynuacja zestawienia i kontrastu pomiędzy aktem Adama a aktem Jezusa Chrystusa. Choc grzech jednego - *διὰ henos hamartēsantos*, Adama przyniósł potępienie na wszystkich tak łaska Boża w jednym, w Chrystusie Jezusie przynosi usprawiedliwienie – *dikaiōma* z wielu grzechów - *ek pollōn araptōmatō*.

(BKC [NT] p. 461)

Contrasts between Adam and Christ in Romans 5:15-21	
One Man (Adam)	One Man (Christ)
v. 15 <i>One man's trespass</i> → <i>many</i> died	<i>One man's grace</i> → <i>gift of grace</i> (righteousness) to <i>many</i>
v. 16 <i>One</i> (Adam) → judgement and condemnation	<i>Many trespasses</i> → gift → justification
v. 17 Through <i>one</i> man's <i>trespass</i> → death reigned	Through <i>one</i> Man Jesus Christ → believers reign in life
v. 18 <i>One trespass</i> → condemnation for <i>all</i> men	<i>One</i> act of righteousness → justification offered to <i>all</i> men
v. 19 Disobedience of <i>one</i> → <i>many</i> constituted sinners	Obedience of <i>One</i> → <i>many</i> constituted righteousness
v. 21 Sin reigned in death	Grace reigns to bring eternal life
→ = led to or results in	

W17. „o ileż bardziej” Podkreślenie zupełnie odmiennej i większej mocy łaski w Jezusie Chrystusie do życia wiecznego. Zestawienie bezlitosnej tyrani śmierci nad tkwiącymi w grzechu z życiem i królowaniem (Apokalipsa 1:6) tych otrzymujących prawosć Chrystusa poprzez wiarę w Jezusa Chrystusa.

W18. „a zatem” Paweł przechodzi do konkluzji swojego zestawienia Adama z Jezusem Chrystusem. Jedno przestępstwo - *διὲν ἑνος παραπτώματος* dokonało potępienia. Jeden czyn sprawiedliwy - *διὲν ἑνος δικαιοσύνης* sprowadził usprawiedliwienie dające życie wieczne. To cudowna ekonomia Bożej łaski.

W19. Warte podkreślenia jest to iż w języku greckim nie ma w tym wersecie słowa „wszyscy” użytego dwa razy. Jest natomiast „wielu” - οἱ πολλοί (*hoi polloi*). Jest ono użyte w obydwu przypadkach choć ma inne znaczenie w obydwu. Podobnie jak słowo „wszyscy” - πᾶς (*pas*) użyte w wersecie 18 też należy rozumieć w danym kontekście.

W20.-W21. Zestawienie Adama i jego uczynku z Jezusem Chrystusem i jego czynem jest zamknięte. Pozostaje kwestia prawa i jego racji bytu w opatrności Bożej. Prawo wzmożyło grzech nie samo z siebie ale z powodu naturalnego antagonizmu pomiędzy upadłym człowieczeństwem a Świętym Bogiem. Podkreślając to co jest grzechem i obnażając nadciągający gniew Boga za ten grzech prawo jednocześnie podkreśliło beznadziejność sytuacji człowieka i głęboką potrzebę jego odkupienia możliwą do wykonania tylko przez Boga. Warto dodać iż w języku greckim w wersecie 20 nie ma słowa „niestety.” W ekonomii Bożej opatrności nie ma rozczarowań i niespodzianek. Jest jego perfekcyjna i dobra wola.

Królowanie grzechu - wyrażone śmiercią to wyrażenie personifikujące grzech i odnosi się do całkowicie upadłej natury grzesznika. Całkowita upadłość człowieka nie oznacza iż dany grzesznik jest maksymalnie zły we wszystkich aspektach swego bytu ale to iż wszystkie aspekty jego bytu zostały naruszone i skorumpowane poprzez grzech. Grzech jest absolutnym tyranem nad grzesznikiem i prowadzi go do śmierci - *ἐν τοῖς θανάτοις* (ἐν τοῖς θανάτοις). Ale : „tak łaska przejawiała swe królowanie” - *ἡνὶκαὶ οὕτως καὶ ἡ χάρις βασιλεύσει* ona poprzez sprawiedliwość Chrystusa i jego krwawy krzyż przejawiała się w sposób daleko bardziej przemożny i potężny. Nic dziwnego iż Paweł mówi iż Boża łaska jest wystarczająca w naszych największych słabościach w II Koryntian 12:9: „lecz /Pan/ mi powiedział: Wystarczy ci mojej łaski. Moc bowiem w słabości się doskonali. Najchętniej więc będę się chlubił z moich słabości, aby zamieszkała we mnie moc Chrystusa.”

SDG